

Asun Messukylän Vuohenojan tietämällä. Kirkon ja tonttujen puolella.

Koko alue on rakennettu, alhaalla puolet suosta golfkenttää ja toinen puoli maankaatopaikkana, silti korppi tulee joka kevät, kuovi lentää yli matalalta, joskus ruisräikkä ja eilen haikarat. Sorsa viipertää vettä etsien, haukka kiertää pihaa ja jää hämmästelemään näkymää sähkötolpan päähän. Koivuun laskeutuu kolme peltopyytä. Ja pöllöt, eivät ne kuitenkaan minun vuokseni täällä oleile. Siilit, oravat, lepakot ja pulleat fasaanit ovat kaupungistuneita, samoin rusakko poikasineen, alapihan sammakot pysyvät siellä minne ovat sattuneet kerran jäämään, mutta keväisin mietin muistavatko linnut? Tämä on vanhaa maata, kauan pinnalla ollutta. Joskus laakso harjujen välissä oli täynnä murtovetä, vesialue pieneni, rinteille kasvoi metsä, jo silloin vaahteraa ja tammea, jo silloin täällä asui ihmisiä, sen voi melkein haistaa.

Opiskeluaikaiset ystäväni muuttivat vastapäiselle harjulle, voimme vilkuttaa toisillemme suon, maankaatopaikan ja golfkentän yli. He halusivat tietää minkä vuoksi heidän uuden asuinpaikkansa nimi on Pullerikinahde.

Aloin selvittää asiaa. Sotilaankatu Pullerikinahteen takana on muinainen tie, Turtolassa sen reunamille levittyi keskiaikaisen Messukylän, Messabyn tai Messubyn, kylätontti. Ruotsinkieltä käytettiin ainakin aikalaiskartoissa, sotilaatkin kiroilivat ruotsiksi Sotilaankatua pitkin laahustaessaan.

Pullerikinahteella oli silloin ja pitkään sen jälkeenkin kengittäjän paja, se toimi myös majatalona. Pajalla ja majalla pidettiin väliin sellaista älämölöä, että kirkonmenot vastakkaisella harjulla häiriintyivät. Huller och buller, luki kaksikielisessä vauvakirjassa, se on leikki jossa tuoreen lapsukaisen kanssa kieritään ja melutaan pehmeällä alustalla. Pullerikinahde onkin melurikas mäensyrjä, metelinahde. Enää sieltä ei Citymarketin valoista huolimatta kummoista elämöintiä kantaudu tänne kirkon ja tonttujen puolelle. Keskiaikaisen kirkon lisäksi täältä Vilusenharjun puolelta nimittäin löytyy ja etenkin on löytynyt karhunkynsien lisäksi rauta- ja pronssikautisia kulkusia sellaisia määriä, että muutama arkeologi on vitsailnut paikallisesta tonttukeskittymästä.

Selvittämättä on vielä miksi kotiharjuni varpaita huuhtoo lidesjärvi, Kalmbergin kartastossa Ihrijärvi. Onko kyse iiles eli iilimatojärvestä, takaisinpäin virtaavasta järvestä (skandinaavisen iða sanan ja latinan iterum, toistaa, verbin mukaisesti), yöjärvestä pohjoissaamen sanan idja-yö mukaan (Idjajávri) vaiko hiidesjärvestä, jonka alkuhoo on liudennut pois kuten Luopioisten litinlahdessa ja litinsaareissa oletetaan olevan, vaikka itse olisin epäillyt niiden alkumuodoksi hittoa hiiden sijaan. Eikö hiidellä ja hitolla ole muka mitään eroa?

Leiritehtävänä on etsiä, luoda tai osoittaa kerrostuma tai paikka jossa ajasta tulee tila.